

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Ivanky Havlíkové a soudců Mgr. Martina Lachmanna a Mgr. Martina Kříže v právní věci

žalobce: **Ing. J. R.**
bytem [adresa]

zastoupeného JUDr. Josefem Sedláčkem, advokátem,
sídlem Starobranská 4, Šumperk

proti

žalovanému: **Ministerstvo zemědělství**
sídlem Těšnov 65/17, Praha 1

za účasti: **MUDr. M. R.**
bytem [adresa]

zastoupené JUDr. Leošem Viktorinem, advokátem,
sídlem Riegrova 12, Olomouc

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 14. 1. 2016, sp. zn. 17PZ29695/2015-13323,
čj. 63323/2015-MZE-13323

takto:

- I. Rozhodnutí Ministerstva zemědělství ze dne 14. 1. 2016, sp. zn. 17PZ29695/2015-13323, čj. 63323/2015-MZE-13323, **se zrušuje** a věc **se vrací** žalovanému k dalšímu řízení.

II. Žalovaný je **povinen** zaplatit žalobci náhradu nákladů řízení ve výši 15 342 Kč, a to do jednoho měsíce od právní moci tohoto rozsudku k rukám JUDr. Josefa Sedláčka, advokáta.

III. Osoba zúčastněná na řízení **nemá právo** na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

I. Předmět řízení a vymezení sporu

1. Žalobce se podanou žalobou domáhá zrušení rozhodnutí žalovaného ze dne 14. 1. 2016, sp. zn. 17PZ29695/2015-13323, čj. 63323/2015-MZE-13323 (dále též „**Napadené rozhodnutí**“), kterým byly zamítnuty námitky žalobce proti oznámení Státního zemědělského intervenčního fondu, regionálního odboru Olomouc (dále též „**správní orgán prvního stupně**“) o neprovedení aktualizace evidence půdy ze dne 21. 9. 2015, sp. zn. 15/665/EPÚ/1/1044663, čj. SZIF/2015/0536893 (dále též „**Oznámení o neprovedení aktualizace**“). Oznámením o neprovedení aktualizace správní orgán prvního stupně žalobce vyrozuměl o tom, že v evidenci půdy neprovedl u celkem 15 v tomto oznámení identifikovaných dílů půdních bloků změnu ohlášenou žalobcem dne 25. 5. 2015 spočívající ve změně uživatele z osoby zúčastněné na řízení na žalobce. Napadeným rozhodnutím žalobce námitky žalobce podané dne 19. 10. 2015 zamítl a Oznámení o neprovedení aktualizace potvrdil.

II. Stručná rekapitulace průběhu správního řízení a rozhodnutí žalovaného (napadené rozhodnutí)

2. Oznámením o neprovedení aktualizace v evidenci půdy podle § 3g zákona č. 252/1997 Sb., o zemědělství, v rozhodném znění (dále jen „**zákon o zemědělství**“), správní orgán prvního stupně žalobce vyrozuměl o tom, že v evidenci půdy neprovedl u celkem 15 v tomto oznámení identifikovaných dílů půdních bloků změnu ohlášenou žalobcem dne 25. 5. 2015 spočívající ve změně uživatele z osoby zúčastněné na řízení na žalobce.
3. Žalobce brojil v souladu s § 3g odst. 6 zákona o zemědělství proti Oznámení o neprovedení aktualizace námitkami ze dne 19. 10. 2015.
4. Napadeným rozhodnutím pak žalovaný zamítl námitky žalobce proti Oznámení o neprovedení aktualizace a toto oznámení potvrdil.
5. V odůvodnění Napadeného rozhodnutí žalovaný mj. uvedl, že žalobce žádal v ohlášení ze dne 25. 5. 2015 změnu uživatele u 15 půdních bloků, přičemž o 12 z nich již bylo rozhodnuto v rámci předchozího správního řízení.
6. Žalovaný dále konstatoval, že žalobce a osoba zúčastněná na řízení se v tomto i předchozím řízení shodli na tom, že veškeré předmětné pozemky vedené v katastru nemovitostí na žalobce jsou součástí společného jmění manželů, z čehož obě strany dovozují své oprávnění pozemky užívat.
7. Žalovaný dále v odůvodnění Napadeného rozhodnutí popisoval okolnosti pořízení předmětných pozemků a jejich zaevidování v evidenci půdy v roce 2008 – 2010 ve prospěch osoby zúčastněné na řízení. Současně poukázal na obsah plné moci z roku 2009, jejíž originál byl správním orgánem prvního stupně vložen do složky Evidence využití půdy podle užívatelských vztahů (dále též „**LPIS**“) osoby zúčastněné na řízení pro rok 2009, nebylo jí však přiřazeno číslo jednací.

Shodu s prvopisem potvrzuje V. B.

8. Žalovaný posléze na str. 4 a 5 Napadeného rozhodnutí popsal důvody, pro které má za to, že žalobce v souladu s § 146 zákona č. 40/1964 Sb., občanský zákoník, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „OZ 1964“), udělil osobě zúčastněné na řízení konkludentní souhlas s tím, aby osoba zúčastněná na řízení byla zapsána v evidenci jako uživatel předmětných pozemků. Stran posouzení otázky možnosti odvolání tohoto souhlasu dospěl žalovaný k závěru, že „nelze predikovat rozhodnutí civilního soudu o této otázce, stejně tak jako o vypořádání majetku spadajícího do společného jmění manželů“. Se zřetelem k závěrům vysloveným Nejvyšším správním soudem v rozsudku ze dne 19. 7. 2006, čj. 7 As 26/2005 - 67, přitom uzavřel, že do vypořádání společného jmění manželů není důvod k provedení změny v evidenci pŮdy, nedohodnou-li se bývalí manželé jinak, případně nebude-li doloženo soudní rozhodnutí v otázce práva užívání předmětných pozemků. Tato otázka podle žalovaného spadá do pravomoci nalézacího soudu v civilním soudním řízení. Žalovaný se v této souvislosti neztotožnil s námitkami žalobce poukazujícími na závěry vyslovené v rozhodnutí Nejvyššího soudu ve věci sp. zn. 22 Cdo 1731/2003.
9. K námitce nedostatečnosti odůvodnění a k vedení spisu a spisovému materiálu žalovaný podotknul, že odůvodnění Oznámení o neprovedení aktualizace u pozemků, o nichž bylo rozhodnuto v předchozím řízení, odkazuje na toto rozhodnutí. V ostatních případech podle žalovaného dostatečně zdůvodňuje, proč nebylo vyhověno žádosti žalobce ze dne 25. 5. 2015.

III. Žaloba

10. Žalobce v části IV. podané žaloby obsahující jednotlivé žalobní body namítal, že závěr žalovaného, že jsou předmětné pozemky součástí společného jmění manželů R., je nesprávný, neboť část řízením dotčených pozemků je ve vlastnictví jiných osob – Státního pozemkového úřadu a firem Farma Morava a ZEAS Březná, a.s.
11. Žalobce tvrdil, že žalovaným zmiňované zplnomocnění ze dne 2. 1. 2009 nemá povahu řádné plné moci, neboť není podepsáno zmocněncem (tedy žalobcem). V celém řízení nevyšlo najevo, že by snad tato listina byla použita v nějakém správním řízení vedeném ohledně zápisu v LPIS. Pokud by žalobce učinil na základě tohoto „zplnomocnění“ nějaký právní úkon, muselo by být z jeho obsahu zřejmé, že tento právní úkon (např. zápis pozemku do LPIS) činí v právním zastoupení osoby zúčastněné na řízení. Nic takového podle žalobce doloženo nebylo.
12. K tomu žalobce dále namítl, že žalovaný sice připustil, že z tohoto „zplnomocnění“ nelze vyvozovat žádná skutková zjištění, ovšem nijak se nezabýval otázkou, na základě jakého úkonu došlo k zápisu osoby zúčastněné na řízení do evidence LPIS jako uživatelky dotčených pozemků a zda k tomuto zápisu vůbec došlo platně. Samotná skutečnost, že žalobce se před rokem 2015 nedomáhal změny zápisu v LPIS, podle žalobce ještě neznamená, že souhlasil se zápisem osoby zúčastněné na řízení do LPIS jako jediné uživatelky.
13. Žalobce byl přesvědčen, že žalovaný nesprávně opírá své právní závěry o ustanovení § 146 OZ 1964, neboť toto ustanovení na řešený případ nedopadá. Žalobce nikdy žádný souhlas své manželce, osobě zúčastněné na řízení, k použití společných pozemků pro její samostatné podnikání neudělil. Osoba zúčastněná na řízení nic takového netvrdila ani neprokázala. Podle žalobce nelze přehlédnout, že souhlas podle § 146 OZ 1964 musí být udělen písemně. Žádná taková listina však neexistuje, což připouští i žalovaný, který však

zastává podle žalobce nesprávný právní názor, že postačuje konkludentní forma takového souhlasu. Žalobce pro úplnost dodal, že ani konkludentní souhlas neudělil.

14. Žalobce rovněž považoval za nesprávný právní názor žalovaného, že až do vypořádání společného jmění manželů není důvod k provedení změny v evidenci půdy, nedohodnou-li se bývalí manželé jinak, popř. nebude-li doloženo soudní rozhodnutí o otázce práva užívání předmětných pozemků. Tento závěr je podle žalobce v rozporu s právním názorem Nejvyššího správního soudu ve věci sp. zn. 7 As 26/2005, podle kterého skutečnost, že někdo je v evidenci zapsán, není neměnná a v příslušném správním řízení, jehož účastníkem je jak ten, kdo je v evidenci zapsán, tak i ten, kdo se zapsání do evidence domáhá, je nutno posoudit, který z podnikatelů sporné pozemky užívá a na základě jakého právního titulu. Podle žalobce tedy neplatí žádné „přednostní právo“ toho, kdo je aktuálně jako uživatel v evidenci LPIS zapsán, neboť postavení obou uchazečů o zápis je rovné.
15. Žalobce v této souvislosti uvedl, že souhlas jednoho spoluvlastníka s užíváním pozemku druhým spoluvlastníkem nelze dovodit z pouhého faktického užívání, a to tím spíše, když oba spoluvlastníci již řadu let nežijí ve společné domácnosti, prakticky se nestýkají. Podle žalobce osoba zúčastněná na řízení zneužívá toho, že byla v dřívější době zaevidována jako uživatelka předmětných pozemků k tomu, aby získávala na úkor žalobce neoprávněný majetkový prospěch, neboť fakticky užívá několikanásobně větší výměru společných zemědělských pozemků než žalobce a výnosy takto získané si ponechává pro sebe. Podle žalobce nelze akceptovat právní názor žalovaného, že v důsledku pobírání dotací na užívanou půdu nebyla osoba zúčastněná na řízení zvýhodněna, neboť dotační systém umožňuje ekonomicky efektivní obhospodařování zemědělské půdy a tím i získání přiměřeného zisku z této činnosti.
16. Žalobce byl přesvědčen, že správní orgán prvního stupně měl postupovat podle § 57 odst. 1 písm. c) zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „**správní řád**“) a učinit si úsudek o tom, který ze spoluvlastníků má být zapsán do evidence půdy LPIS jako uživatel předmětných zemědělských pozemků s časovou limitací tohoto rozhodnutí do pravomocného skončení soudního řízení vedeného u Okresního soudu v Olomouci pod sp. zn. 18 C 156/2015, ve kterém se žalobce žalobou podanou proti osobě zúčastněné na řízení domáhá úpravy správy společného jmění včetně předmětných pozemků. Jedině tímto způsobem lze podle žalobce zamezit tomu, aby po dobu neurčitou přetrvával nynější zcela nerovnovážený stav v užívání společných zemědělských pozemků. Žalovaný se podle žalobce nijak nevypořádal s odpovídajícími námitkami žalobce a v odůvodnění napadeného rozhodnutí je nezmínil. Jde tak o další vadu řízení.
17. Žalobce dále namítl, že se žalovaný opomněl zabývat právními názory Nejvyššího soudu obsaženými v rozhodnutí sp. zn. 22 Cdo 1731/2003, jehož právní větu žalobce ve svých námitkách podrobně citoval, zejména pak názorem, že v rámci právního posouzení věci je nutno se zabývat i otázkou, zda nedošlo ke změně poměrů, v jejímž důsledku by nebylo možno po spoluvlastníkovi spravedlivě požadovat, aby závazky z dřívější dohody o užívání společného majetku plnil i nadále. I kdyby tedy mezi manžely R. došlo v minulosti k dohodě o užívání sporných pozemků (což žalobce nadále popírá), byla by zcela neúnosná nynější situace mezi účastníky, kdy osoba zúčastněná na řízení podle žalobce neuznává rovnost práv účastníků a zneužívá toho, že je zapsána v systému LPIS jako uživatelka převažující části pozemků účastníků k tomu, aby získávala na úkor žalobce neoprávněný majetkový prospěch, takže za této situace by žalobce nebyl takovou dohodou vázán.

18. Žalovaný se podle žalobce rovněž řádně nevypořádal ani s namítanými procesními vadami. Námitku žalobce, že při nahlédnutí do spisu na pracovišti správního orgánu prvního stupně zjistil, že spisový materiál sestává z listin, které nejsou očíslovány ani pevně spojeny do spisu, ani opatřeny přehledem listin do spisu zařazených, takže není zřejmé, na základě jakých důkazních materiálů SZIF rozhodoval, žalovaný v odůvodnění Napadeného rozhodnutí nezmínil.
19. Žalobce v této souvislosti dále namítl, že trvá na svých námitkách proti odůvodnění Oznámení o neprovedení aktualizace, ve kterém nejsou specifikovány podklady pro vydání tohoto rozhodnutí, chybí úvaha, na základě čeho byla v minulosti zapsána osoba zúčastněná na řízení jako uživatelka předmětných půdních bloků do systému LPIS. Žalovaný rovněž nereagoval ani na námitku, že správní orgán prvního stupně nepopsal v odůvodnění Oznámení o neprovedení aktualizace své úvahy při právním posouzení věci.
20. V části III. žaloby rekapituluující závěry vyslovené žalovaným v odůvodnění Napadeného rozhodnutí žalobce dále namítl, že mu správní orgán prvního stupně nedoručil písemné vyjádření osoby zúčastněné na řízení ze dne 23. 10. 2015, a proto na něj žalobce nemohl reagovat, což zatížilo řízení vadou.
21. Žalobce současně v této části žaloby odmítl „*nařčení MUDr. [M. R.] (resp. jejího právního zástupce), že jeho žaloba o úpravu správy společného jmění podaná proti žalované MUDr. [M. R.] vedená u Okresního soudu v Olomouci pod sp. zn. 18 C 156/2015 je zmatečná a neprojednatelná v celém rozsahu. Okresní soud v Olomouci sice tuto žalobu odmítl jako neprojednatelnou, ovšem Krajský soud v Ostravě, pobočka v Olomouci usnesením ze dne 12. 8. 2015, č. j. 69 Co 276/2015-159 toto rozhodnutí Okresního soudu v Olomouci zrušil, neboť došel k opačnému závěru, tedy že žaloba je projednatelná*“.
22. Žalobce rovněž namítl, že žalovaný nevypořádal námitky žalobce týkající se plné moci z roku 2009. Poukázal-li žalovaný v odůvodnění Napadeného rozhodnutí na „tvrzení zaměstnanců příslušného fondu“, bylo podle žalobce jeho povinností uvést, o jaké konkrétní důkazy se mělo jednat, když v úvahu přichází pouze jediný přípustný důkazní prostředek, a to svědecká výpověď „zaměstnanců“. Žalobce nadto opakovaně nahlížel do správního spisu a žádné takové důkazy v něm nebyly založeny. Žalobce rovněž zpochybnil závěr žalovaného, podle něhož v roce 2010 mohla činit zápisy a změny v LPIS pouze osoba zapsaná v katastru nemovitostí na příslušném LV jako vlastník, zatímco pro sporné období roku 2015 již tato zásada nemá podle žalobce platit.
23. Žalobce dále namítl, že žalovaný v odůvodnění Napadeného rozhodnutí neuvedl, z čeho konkludentní souhlas udělený žalobcem osobě zúčastněné na řízení dovozuje, ani nepopsal, k jakému časovému období se má takový konkludentní souhlas vztahovat. Podpurný argument žalovaného, podle něhož sám žalobce uváděl, že nemohl na předmětných pozemcích sám hospodařit, je podle žalobce ve vztahu k rozhodnému období roku 2015 nepřiléhavý, neboť v tomto období již žalobci žádný nesouhlas zaměstnavatele v zemědělském podnikání nebránil.
24. Žalobce konečně namítl, že se žalovaný výslovně nevyjádřil k námitce žalobce, že neexistuje žádný zákonný podklad pro právní závěr správního orgánu, že zápis uživatele v LPIS je nezměnitelný bez souhlasu dosud zapsaného uživatele.

IV. Vyjádření žalovaného

25. Žalovaný ve svém vyjádření k žalobě ze dne 23. 6. 2016 uvedl, že žalobní námitky vesměs odpovídají argumentům vzneseným žalobcem v žalobě projednávané zdejším soudem pod sp. zn. 8 A 223/2015, k níž se žalovaný vyjádřil v podání ze dne 14. 3. 2016, zn. 11263/2016-12150. Žalovaný v této souvislosti navrhl, aby soud při rozhodování o věci samé bez jednání rozhodl o obou žalobách jedním rozsudkem.
26. K argumentaci žalobce týkající se nedostatků plné moci a z nich plynoucí neplatnosti jeho úkonu, jímž vyslovil souhlas s užíváním pozemků osobou zúčastněnou na řízení, odkázal žalovaný na své vyjádření ze dne 14. 3. 2016 a zdůraznil, že plná moc je jednostranný právní úkon zmocnitele, kterým prohlašuje vůči třetí osobě, resp. třetím osobám, že zmocnil jinou osobu jako oprávněnou (tj. jako zmocněnce), aby ho v rozsahu uvedeném v této plné moci zastupovala. Podle žalovaného tedy není třeba, aby plná moc byla zmocněncem výslovně přijata.
27. Žalovaný zdůraznil, že správní orgán prvního stupně opírá svá rozhodnutí především právě o tento „dokument, který v minulosti opravňoval žalobce k vydání souhlasu s užíváním jeho pozemků bývalou manželkou“. Žalovaný doplnil, že v posuzované věci „je důležitou okolností souhlas žalobce, byť v konkludentní formě, s tím, aby MUDr. [M. R.] byla zapsána jako uživatel předmětných pozemků (k tomu viz str. 4 napadeného rozhodnutí)“.
28. Podle žalovaného má pro posouzení tohoto případu zásadní právní význam zodpovězení otázky, „jakou časovou platnost má jednání žalobce, který na základě zplnomocnění zajistil u bývalé Agentury pro zemědělství a venkov MZe (nyní Státní zemědělský intervenční fond) zaevidování MUDr. [M. R.] jako jediné uživatelsky pozemků, které jsou v jeho vlastnictví, nebo které si on sám dříve pronajal. V § 146 občanského zákoníku č. 40/1964 Sb., podle něhož oba manželé v minulosti jednali, ani v novém občanském zákoníku č. 89/2012 Sb. (§ 715) není časové omezení souhlasu s nakládáním s majetkem v SJM pro účely podnikání upraveno“.
29. Žalovaný doplnil, že mu k možnosti odvolání souhlasu, který byl udělen druhému manželovi k podnikání se společným majetkem, nejsou známy žádné judikáty. Podle žalovaného se však lze „plně ztotožnit s názorem, že na jedné straně je třeba zvážit, že důsledky takového odvolání by měly mnohdy likvidační vliv na podnikání a závažně by se dotkly práv třetích osob, na druhé straně však mohou nastat případy, kdy odvolání souhlasu bude jediným způsobem obrany proti svévolnému jednání podnikajícího manžela ... U daného případu se lze přiklonit k názoru, že vypovězení souhlasu Ing. [J. R.] s tím, aby jeho pozemky užívala pro své podnikání jeho bývalá manželka, neohrožuje podnikání MUDr. [M. R.], ani se nedotýká práv třetích osob“. Žalovaný doplnil, že „nesouhlas s pokračováním užívání předmětných pozemků jeho bývalou manželkou již žalobce dal najevo, a to ohlášením změny v evidenci půdy u Státního zemědělského intervenčního fondu dne 2. 4. 2015. Při uplatnění jednoroční výpovědní lhůty od 1. 10. 2015 ve smyslu ustanovení § 677 odst. 2 občanského zákoníku č. 40/1964 Sb., skončí právní důvod užívání MUDr. [M. R.] k 1. 10. 2016. Jestliže k tomuto dni či kdykoliv později podá žalobce u Státního zemědělského intervenčního fondu žádost o zapsání své osoby jako uživatele předmětných pozemků, bude postupovat správní úřad podle § 3g odst. 2 a násl. zákona č. 252/1997, o zemědělství, ve znění pozdějších předpisů, to znamená, že pokud nenastanou v mezidobí nové okolnosti bránící provedení aktualizace evidence, Státní zemědělský intervenční fond vyhoví žádosti žalobce a zapíše ho jako uživatele“.

V. Replika žalobce, další podání účastníků

30. Žalobce v replice ze dne 25. 8. 2016 nesouhlasil se závěry žalovaného stran běhu jednoho výpovědní doby podle § 677 odst. 2 OZ 1964, přičemž popsal důvody, pro které má za to, že právní důvod užívání předmětných pozemků osobě zúčastněné na řízení (pokud vůbec existoval) odpadl v souladu s § 1999 odst. 1 zákona č. 89/2012 Sb., občanský zákoník, v rozhodném znění (dále jen „OZ 2012“) ke dni 30. 9. 2015.
31. Žalobce dále podáním ze dne 6. 9. 2016 navrhl k provedení důkazu dopis Státního zemědělského intervenčního fondu ze dne 1. 8. 2016, čj. SZIF/2016/0464681, z něhož vyplývá, že plná moc ze dne 2. 1. 2009 nebyla zaevidována v podacím deníku správního orgánu prvního stupně. Podle žalobce proto nelze činit z této listiny jakákoli skutková zjištění či právní závěry.
32. Žalovaný posléze podáním ze dne 17. 7. 2017 informoval soud o tom, že ministr zemědělství rozhodnutím ze dne 15. 6. 2017, čj. 30169/2017-MZE-12151, zamítl odvolání žalobce a potvrdil rozhodnutí žalovaného ze dne 15. 2. 2017, čj. 1899/2017-MZE-13338, kterým byla zamítnuta žádost o obnovu řízení skončeného vydáním Oznámení o neprovedení aktualizace.
33. Podáním ze dne 10. 10. 2017 pak žalovaný zdejší soud informoval mj. o tom, že usnesením ze dne 23. 6. 2017, sp. zn. 18 C 156/2015, Okresní soud v Olomouci zastavil řízení o žalobě, kterou se žalobce domáhal úpravy správy společného jmění, a to z důvodu zpětvzetí podané žaloby.

VI. Posouzení věci Městským soudem v Praze

34. Městský soud v Praze přezkoumal žalobou napadené rozhodnutí i řízení, které mu předcházelo, v rozsahu žalobních bodů, kterými je vázán (§ 75 odst. 1 a 2 s. ř. s.), přitom vycházel ze skutkového a právního stavu v době vydání rozhodnutí. O podané žalobě soud rozhodl bez nařízení jednání, když byly pro takový postup dány předpoklady stanovené v § 76 odst. 1 s. ř. s. Účastníci řízení ostatně s rozhodnutím ve věci bez jednání rovněž souhlasili (žalobcův souhlas s takovým postupem byl s ohledem na § 51 odst. 1 větou druhou s. ř. s. presumován).
35. Městský soud v Praze připomíná, že podle § 3g odst. 1 zákona o zemědělství platí, že *„uživatel je povinen Fondu na jím vydaném formuláři ohlásit skutečnost, že došlo*
- a) ke změně průběhu hranice dílu půdního bloku,*
 - b) ke změně uživatele dílu půdního bloku,*
 - c) k ukončení užívání dílu půdního bloku,*
 - d) ke změně druhu zemědělské kultury na dílu půdního bloku podle kritérií stanovených v nařízení vlády podle § 3i,*
 - e) ke změně průběhu hranice osázené plochy vinice na dílu půdního bloku, s druhem zemědělské kultury vinice stanovené nařízením vlády podle § 3i, nebo*
 - f) ke vzniku nového dílu půdního bloku, který není v evidenci půdy evidován,*
- a to nejpozději do 30 dnů ode dne, kdy tato skutečnost nastala; ohlášení změny zveřejní Fond způsobem umožňujícím dálkový přístup“.*
36. Podle odst. 2 tohoto ustanovení platí, že *„zjistí-li Fond, že ohlášení změny podle odstavce 1 je v rozporu s údaji vedenými v evidenci půdy nebo jiným ohlášením změny, vyzve uživatele,*

Shodu s prvopisem potvrzuje V. B.

který učinil ohlášení změny, popřípadě uživatele dotčeného tímto ohlášením k předložení písemné dohody odstraňující vzájemný rozpor nebo k předložení dokladu prokazujícího právní důvod užívání zemědělské půdy, která se stala předmětem rozporu, a to ve lhůtě stanovené Fondem, která nesmí být kratší než 15 dnů ode dne doručení výzvy. Zjistí-li Fond, že ohlášení změny je nepravdivé nebo neúplné, vyzve uživatele k odstranění vad ohlášení změny, a to ve lhůtě stanovené Fondem, která nesmí být kratší než 15 dnů ode dne doručení výzvy“.

37. Z odst. 3 předmětného ustanovení se podává, že „Fond provede aktualizaci evidence půdy na základě ohlášení změny podle odstavce 1, jestliže

a) údaje v ohlášení změny neshledá nepravdivými, popřípadě neúplnými, nebo

b) ohlášení změny je doloženo písemnou dohodou podle odstavce 2 nebo uživatel, který učinil ohlášení změny, předložil doklad prokazující právní důvod užívání zemědělské půdy, která se stala předmětem rozporu podle odstavce 2. Fond vydá osobě, která ohlásila změnu, jakož i dalším osobám, pokud se jich změna týká, oznámení o aktualizaci evidence půdy“.

38. Podle odst. 4 platí, že „Fond aktualizaci evidence půdy podle ohlášení změny podle odstavce 1 neprovede a tuto skutečnost s uvedením důvodu oznámí písemně uživateli, který učinil ohlášení změny podle odstavce 1, popřípadě osobě, které se aktualizace evidence půdy týká, jestliže

a) i po předložení dokladu podle odstavce 2 shledá údaje v ohlášení změny nepravdivými, nebo

b) uživatel, který učinil ohlášení změny, nedoložil písemnou dohodu podle odstavce 2 nebo doklad prokazující právní důvod užívání zemědělské půdy, která se stala předmětem rozporu podle odstavce 2“.

39. Podle odst. 5 předmětného ustanovení platí, že „jestliže v důsledku ohlášení změny podle odstavce 1 mají být aktualizovány údaje týkající se dílu půdního bloku uživatele, který nepodal ohlášení změny, a na základě výzvy podle odstavce 2 nedoložil písemnou dohodu nebo neprokázal právní důvod užívání dílu půdního bloku, Fond mu písemně oznámí provedení aktualizace evidence půdy do 15 dnů ode dne, kdy aktualizaci evidence půdy provede“.

40. Konečně podle odst. 6 uvedeného ustanovení platí, že „proti oznámení podle odstavců 3 až 5 může uživatel podat Fondu nejpozději do 15 dnů ode dne jeho doručení písemnou námitku, která musí být odůvodněna. Podaná námitka nemá odkladný účinek. O podané námitce rozhoduje ministerstvo. Písemné vyhotovení rozhodnutí o námitkách se doručuje uživateli a je konečné“.

41. Zdejší soud předně zdůrazňuje, že smyslem vedení evidence využití zemědělské půdy je podle § 3a odst. 1 zákona o zemědělství mj. vytvoření podkladů pro kontrolu správnosti údajů uvedených v žádosti o dotaci a ke kontrole plnění podmínek dotace. Za tímto účelem se do předmětné evidence zaznamenávají údaje stanovené v § 3a zákona o zemědělství. Evidence zemědělské půdy podle uživatelských vztahů je tedy určitým záznamem zákonem stanovených informací o půdních blocích, jenž slouží ke zjednodušení a urychlení poskytování dotací a kontrole jejich plnění, a to tím, že správní orgán při poskytování dotací vychází z informací, které jsou do této evidence zapsány na základě průkazných dokladů předložených příslušnou osobou.

42. Městský soud v Praze předem vlastního posouzení žalobních námitek zkoumal, zda Napadené rozhodnutí ve věci aktualizace evidence půdy podléhá přezkumu ve správním soudnictví. Ve svých závěrech přitom vyšel z ustálené rozhodovací praxe zdejšího soudu a Nejvyššího správního soudu, z níž vyplývá, že za situace, kdy evidence zemědělské půdy slouží pro účely poskytování dotací, vede odepření zaevidování pozemku k tomu, že

žadatelé následně nebude dotace poskytnuta. Nelze proto tvrdit, že rozhodnutí o zařazení do evidence má pouze evidenční charakter. Rozhodnutím o nezařazení do evidence využití zemědělské půdy je nade vší pochybnost zasahováno do veřejných subjektivních práv žadatele, neboť *de facto* zásadně předurčuje výsledek rozhodování o poskytnutí dotace. Proto lze rozhodnutí vydaná v režimu § 3g zákona o zemědělství napadnout správní žalobou dle § 65 a násl. s. ř. s. Pro větší stručnost zdejší soud na tomto místě odkazuje na závěry vyslovené v rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 30. 4. 2009, čj. 11 Ca 143/2008 - 35, publ. pod č. 2666/2012 Sb. NSS, či v rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 9. 7. 2015, čj. 3 As 187/2014 - 37.

43. Zdejší soud dále podotýká, že se Nejvyšší správní soud v minulosti opakovaně zabýval povahou aktualizace evidence podle ustanovení § 3g zákona o zemědělství. Z těchto judikatorních závěrů vyplývá, že aktualizace evidence podle ustanovení § 3g zákona o zemědělství má místo tehdy, pokud je vzhledem ke konkrétním, zejména skutkovým okolnostem, uváděn stav evidence a zapsaných uživatelů do souladu s realitou (srov. např. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 9. 7. 2015, čj. 3 As 187/2014 - 37, či ze dne 22. 3. 2016, čj. 2 As 20/2016 - 29).
44. Z ustálené rozhodovací praxe Nejvyššího správního soudu přitom pro potřeby posuzované věci vyplývá, že správní orgán prvního stupně a žalovaný byli především povinni posoudit, zda žalobci svědčí právní titul k užívání uvedených zemědělských pozemků. Tato otázka přitom představuje soukromoprávní spor mezi žalobcem a osobou zúčastněnou na řízení týkající se toho, kdo užívá zemědělské pozemky na základě platného právního titulu. Rozhodnutí tohoto sporu přísluší soudu v občanskoprávním řízení. Současně však bylo vyřešení této otázky podstatné pro případné provedení aktualizace evidence půdy, jež náleželo do pravomoci žalovaného, resp. správního orgánu prvního stupně (srov. shora označené rozsudky Nejvyššího správního soudu čj. 3 As 187/2014 - 37 a čj. 2 As 20/2016 - 29).
45. Nejvyšší správní soud přitom judikuje, že v rámci postupu podle § 3g zákona o zemědělství řeší správní orgán prvního stupně a žalovaný pouze ty otázky, které jsou relevantní pro potřeby evidence, aniž by jakkoliv řešili, respektive vyřešili soukromoprávní spor mezi podnikateli. Aby v konkrétním případě správní orgány mohly v rámci své kompetence provést zápis do evidence, musí posoudit, který z podnikatelů tyto užívá, a na základě jakého právního titulu tak činí. Vyřešení této otázky je podstatné pro meritorní závěr, který z podnikatelů bude v evidenci zapsán, aby správní orgány mohly o návrzích rozhodnout (srov. závěry vyslovené v rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 19. 7. 2006, čj. 7 As 26/2005 - 67).
46. Uvedené názory jsou ustáleně aplikovány rovněž v rozhodovací praxi zdejšího soudu (srov. např. rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 31. 8. 2016, čj. 8 A 201/2013 - 42). Zdejší soud přitom neshledal důvodu se od nich odchýlit ani v právě posuzované věci.
47. Lze tedy učinit dílčí závěr, že správní orgán prvního stupně a žalovaný byli v posuzované věci především povinni posoudit, zda žalobci svědčí právní titul k užívání uvedených zemědělských pozemků, který žalobce tvrdí. Bylo na nich, aby zkoumali, který z podnikatelů (žalobce a osoba zúčastněná na řízení) předmětné pozemky užívá a z na základě jakého právního titulu tak činí. Nelze přitom rozumně pochybovat o tom, že tak byli povinni postupovat jednotlivě ve vztahu ke všem půdním blokům dotčeným Ohlášením změny v evidenci půdy, a že byli povinni zajistit, aby jejich skutkové závěry k uvedeným otázkám měly dostatečnou oporu ve správním spisu.

Shodu s prvopisem potvrzuje V. B.

48. Žalobce přitom v části IV. žaloby v této souvislosti namítl, že závěr žalovaného, že jsou předmětné pozemky součástí společného jmění manželů R., je nesprávný, neboť část řízením dotčených pozemků je ve vlastnictví jiných osob – Státního pozemkového úřadu a firem Farma Morava a ZEAS Březná, a.s. Žalobce v podané žalobě v této souvislosti soustředil své námitky mj. i na ustálenou rozhodovací praxí Nejvyššího správního soudu akcentované otázky a namítal, že správní orgány založily své závěry na nedostatečně zjištěném skutkovém stavu, resp. vyšly (alespoň ve vztahu k některým z dotčených půdních bloků) ze závěrů, které nemají podklad ve správním spisu a jsou v rozporu se skutečným stavem věci.
49. Městský soud v Praze ze správního spisu zjistil, že žalobce v ohlášení změny podle § 3g zákona o zemědělství ze dne 25. 5. 2015 ohlásil změnu v evidenci půdy u celkem 15 konkretizovaných půdních bloků (dále jen „**Ohlášení změny v evidenci půdy**“). Ohlašovaná změna přitom spočívala ve změně uživatele předmětných půdních bloků.
50. Ze samotného Ohlášení změny v evidenci půdy, které je součástí správního spisu předloženého žalovaným, přitom nevyplývá, zda a jaké poklady týkající si užívání předmětných bloků a právních titulů k němu žalobce k tomuto ohlášení připojil. Žádné takové podklady nicméně soud ve správním spisu předloženém žalovaným nenalezl.
51. Správní orgán prvního stupně v oznámení o zahájení řízení z téhož dne pod čj. SZIF/2015/0405524 uvedl, že dotčeným uživatelem ohledně předmětných půdních bloků je osoba zúčastněná na řízení a v souladu se shora cit. ustanovením § 3g odst. 2 vyzval k předložení písemné dohody odstraňující vzájemný rozpor nebo dokladu prokazujícího právní důvod užívání zemědělské půdy.
52. V Oznámení o neprovedení aktualizace přitom správní orgán prvního stupně uvedl, že žalobce „*při dalším ohlášení změny v evidenci půdy ze dne 25. 5. 2015 nedoložil nové přílohy resp. právní důvody, pouze se odvolal na již dříve předložené podklady (výpisy z KN, pronájem od SPÚ Šumperk a směnná dohoda části pozemků s firmou Farma Morava s.r.o.) k předchozímu řízení z 8. 4. 2015. Změnou oproti uvedenému řízení by požadavek na zákres dvou pozemků na základě obchodní dohody s vlastníkem A. J. Ovšem i tyto dva pozemky měla již v užívání a v systému LPIS vedené na sobě [M. R.]. Třetí a poslední změnou byla úprava nároku u pozemku – dílu půdního bloku č. 5606/2 (čtverec 550-1050), kdy oproti předchozímu řízení nenárokuje [J. R.] 3,08 ha, ale 0,72 ha.... Na základě výše uvedeného bylo proto rozhodnuto tak jako v předchozím řízení z 8. 4. 2015*“.
53. Z uvedeného je zřejmé, že správní orgán prvního stupně ve vztahu ke 12 Ohlášením změny v evidenci půdy dotčeným půdním blokům bez dalšího odkázal na závěry vyslovené správním orgánem prvního stupně a žalovaným v jiném řízení skončeném vydáním rozhodnutí žalovaného ze dne 8. 9. 2015, čj. 39684/2015-MZE-13323, proti němuž žalobce brojil žalobou projednávanou zdejším soudem v řízení vedeném pod sp. zn. 8 A 223/2015 (srov. dále). Obdobně správní orgán prvního stupně postupoval i ve vztahu k té části ohlášení změn týkající se dílu půdního bloku č. 5606/2 (čtverec 550-1050). Jediné konkrétnější závěry tak správní orgán prvního stupně uvedl ve vztahu ke dvěma v Oznámení o neprovedení aktualizace blíže nespecifikovaným půdním blokům vlastněným A. J. s tím, že i tyto dva pozemky měla již v užívání osoba zúčastněná na řízení a byly v systému LPIS vedeny na její jméno.
54. Shodně pak postupoval i žalovaný, který v odůvodnění Napadeného rozhodnutí k námitkám žalobce týkajícím se podkladů rozhodnutí uvedl (srov. str. 5 Napadeného

rozhodnutí), že odůvodnění Oznámení o neprovedení aktualizace u pozemků, o nichž bylo rozhodnuto v předchozím řízení, odkazuje na toto rozhodnutí. V ostatních případech podle žalovaného dostatečně zdůvodňuje, proč nebylo vyhověno žádosti žalobce ze dne 25. 5. 2015. Žalovaný se přitom nad rámec uvedeného omezil na poznámku k „novým“ ohlášením, dle níž ve vztahu k požadavku zápisu dílů půdních bloků 550-1050 5606/2 a 550-1050 7701/3 nacházejících se nad pozemky ve vlastnictví A. J. nebyl ze strany žalobce doložen žádný právní důvod užívání předmětných pozemků, přičemž jejich vlastník užívání osobou zúčastněnou na řízení nerozporuje. Na zbývajícím dílu půdního bloku 570-1070 4201/2 se přitom i podle žalovaného uplatní důvody související s konkludentním souhlasem žalobce se zápisem do evidence půdy v systému LPIS.

55. S odkazem na shora uvedené a s ohledem na výše rekapitulované judikatorní standardy postupu správních orgánů podle § 3g zákona o zemědělství zdejší soud opětovně zdůrazňuje, že bylo na správním orgánu prvního stupně a žalovaném, aby posoudili, zda žalobci svědčí právní titul k užívání uvedených zemědělských pozemků. Bylo na nich, aby zkoumali, který z podnikatelů (žalobce či osoba zúčastněná na řízení) předmětné pozemky užívá a na základě jakého právního titulu tak činí. Své skutkové závěry formulované jednotlivě ve vztahu ke všem půdním blokům dotčeným Ohlášením změny v evidenci půdy přitom museli v souladu se zásadami ovládajícími dokazování opřít o poklady založené do správního spisu.
56. Městský soud v Praze v této souvislosti nepřehlédl, že správní orgán prvního stupně v Oznámení o neprovedení aktualizace i žalovaný v odůvodnění Napadeného rozhodnutí se ve své argumentaci soustředili výlučně na otázku sporu žalobce a osoby zúčastněné na řízení ohledně konkludentního souhlasu žalobce s užíváním blíže neoznačených pozemků, resp. půdních bloků, které měly být zahrnuty ve společném jmění manželů, osobou zúčastněnou na řízení. V Oznámení o neprovedení aktualizace ani v odůvodnění Napadeného rozhodnutí však nevěnovali pozornost otázce, která je s ohledem na popsání judikatorní východiska klíčovou, tj. zkoumání titulů svědčících žalobci resp. osobě zúčastněné na řízení k užívání uvedených jednotlivých půdních bloků. Jak správní orgán prvního stupně, tak i žalovaný se ve vztahu ke 12 z celkem 15 správním orgánem prvního stupně ani žalovaným konkrétně neoznačeným půdním blokům omezili na paušální odkaz na závěry vyslovené v předchozím řízení, aniž by však jejich závěry měly oporu ve správním spisu.
57. Namítá-li tedy nyní žalobce, že závěr žalovaného, že jsou předmětné pozemky součástí společného jmění manželů R., je nesprávný, neboť část řízením dotčených pozemků je ve vlastnictví jiných osob – Státního pozemkového úřadu a firem Farma Morava a ZEAS Březná, a.s., nezbyvá zdejšímu soudu, než zdůraznit, že ve správním spisu nejsou založeny žádné podklady, na základě nichž by mohl soud posoudit, zda správní orgán prvního stupně a žalovaný uvedenou otázku ve vztahu jednotlivě u všech dotčených bloků zkoumali, na základě jakých podkladů tak činili a k jakým závěrům dospěli.
58. Ve správním spisu nejsou založeny žádné podklady k tomu, kdo konkrétní půdní blok užívá, na základě jakého právního titulu tak činí a na základě jakého konkrétního právního titulu se žalobce u všech konkrétního půdního bloku domáhá provedení změny v evidenci půdy. Takové závěry pak nelze seznat ani z Oznámení o neprovedení aktualizace, ani z odůvodnění Napadeného rozhodnutí. Uvádí-li správní orgán prvního stupně v Oznámení o neprovedení aktualizace, že žalobce „*při dalším ohlášení změny v evidenci půdy ze dne 25. 5. 2015 nedoložil nové přílohy resp. právní důvody, pouze se odvolal na již*

dříve předložené podklady (výpisy z KN, pronájem od SPÚ Šumperk a směnná dohoda části pozemků s firmou Farma Morava s.r.o.) k předchozímu řízení z 8. 4. 2015“, není Městskému soudu v Praze zřejmé, na základě jakých podkladů tak správní orgán činí, když toto jeho tvrzení postrádá jakoukoli oporu ve správním spisu předloženém žalovaným.

59. Ze stanoviska správního orgánu prvního stupně je ostatně zřejmé, že předmětné otázky, jejichž posouzení je v souladu s dříve uvedeným klíčovou součástí postupu podle § 3g zákona o zemědělství, u celkem 12 z 15 dotčených půdních bloků v tomto konkrétním řízení vůbec nezkoumal, když toliko odkázal na závěry vyslovené v předchozím řízení skončeném vydáním rozhodnutí žalovaného ze dne 8. 9. 2015, čj. 39684/2015-MZE-13323, proti němuž žalobce brojil žalobou projednávanou zdejším soudem v řízení vedeném pod sp. zn. 8 A 223/2015. Obdobně pak postupoval ve vztahu k těmto půdním blokům i žalovaný v odůvodnění napadeného rozhodnutí.
60. Zdejšímu soudu je přitom známo, že předmětné rozhodnutí, na které správní orgán prvního stupně i žalovaný v posuzované věci odkázali, bylo zrušeno rozsudkem Městského soudu v Praze ze dne 6. 10. 2017, čj. 8 A 223/2015 - 66, a to právě pro vady spočívající v nedostatečném zkoumání otázky právních titulů svědčících pro užívání konkrétních půdních bloků. Zdejší soud v uvedeném rozhodnutí konstatoval, že *„stěžejní otázkou, kterou se měly správní orgány zabývat, bylo, na základě, kterého právního titulu žalobce žádal o aktualizaci evidence půdy a zda mu tento právní titul svědčí. Správní orgány se však tímto ve vztahu k půdním blokům 9401 a 8505 samostatně nezabývaly, rovněž se nezabývaly ani částmi půdních bloků 9507, 9402, 5002/15, 5002/17, 5002/19, 5101/4, když jak v napadeném i prvostupňovém rozhodnutí vyšly ze stejné skutečnosti jako u ostatních půdních bloků, tedy že dotčené pozemky náležejí do společného jmění. Žalobce sice ve vyjádření ze dne 20. 5. 2015 a MUDr. [M. R.] ve vyjádření ze dne 23. 4. 2015 shodně uvedli, že dotčené pozemky patří do jejich společného jmění manželů, nicméně žalobce v žádosti o zákres půdních bloků do LPIS ohledně půdních bloků 9401, 8505 a části půdních bloků 9507, 9402, 5002/15, 5002/17, 5002/19, 5101/4 uvedl odlišný právní titul od vlastnického práva resp. společného jmění manželů.*
- Žalobce v námitkách proti oznámení Státního zemědělského intervenčního fondu o neprovedení aktualizace půdy ze dne 22. 5. 2015 výslovně namítal, že se správní orgán v odůvodnění rozhodnutí nevypořádal s bodem č. 7 vyjádření žalobce ze dne 20. 5. 2015, ve kterém bylo mimo jiné uvedeno, že předmětem ohlášení aktualizace evidence půdy jsou i půdní bloky 9507/6T a 9402/9T u nichž není právním důvodem právo vlastnické, ale pronájem části pozemků od SPÚ Šumperk a směnná dohoda s firmou Farma Morava. S uvedenou námitkou se však ministerstvo zemědělství v napadeném rozhodnutí nevypořádalo, když se jí ani okrajově nezabývalo“.*
61. Za této situace zdejšímu soudu s ohledem na shora popsané judikatorní závěry nezbylo, než Napadené rozhodnutí žalovaného zrušit. Žalobci je třeba přisvědčit, že správní orgány založily své závěry na nedostatečně zjištěném skutkovém stavu, resp. vyšly (alespoň ve vztahu k některým z dotčených půdních bloků) ze závěrů, které jsou v rozporu se skutkovými tvrzeními žalobce, aniž by však měly pro své závěry podklad ve správním spisu, který žalovaný předložil soudu, a který by soudu umožnil přezkoumat postup správních orgánů a uvážit o důvodnosti všech dalších žalobních námitek.
62. Městský soud v Praze opětovně zdůrazňuje, že obsah správního spisu znemožňuje posoudit, zda správní orgány dostaly shora popsaným judikatorním požadavkům a zda klíčovou otázku ve vztahu k jednotlivým blokům zkoumaly, na základě jakých podkladů tak činily a k jakým závěrům dospěly. Za dostatečný přitom nelze, zvláště pak

s přihlédnutím k závěrům vysloveným zdejší soudem v rozsudku čj. 8 A 223/2015 - 66, v žádném případě považovat povšechný závěr správního orgánu prvního stupně poukazující bez jakékoli opory pro tento závěr ve správním spisu na to, že žalobce opíral své Ohlášení změny v evidenci půdy o shodné podklady, jako v předchozím řízení.

63. Shora uvedené závěry je pak třeba přijmout obzvláště tehdy, kdy jediný podklad, o který přitom správní orgány v posuzované věci opíraly své závěry stran téměř všech sporných půdních bloků, byl zdejší soudem zrušen právě pro vady záležející v nedostatečném zkoumání rozhodné skutkové otázky. Zdejší soud přitom mohl s ohledem na popsané nedostatky správního spisu předloženého žalovaným ověřit toliko to, že se čísla problematických půdních bloků dotčených Napadeným rozhodnutím i původním rozhodnutím žalovaného v téže věci kryjí. Rozsudkem zdejšího soudu čj. 8 A 223/2015 - 66 identifikované vady odkazovaného rozhodnutí, spočívající v jeho nepřezkoumatelnosti pro nedostatek skutkových důvodů tak s ohledem na správním orgánem prvního stupně i žalovaným zvolený postup zprostředkovaně zatížily shodnými nedostatky i Napadené rozhodnutí. Devátý senát přitom neměl ve správním spisu předloženém žalovaným v této věci k dispozici žádné podklady, na základě kterých by se snad mohl od závěrů osmého senátu vyslovených v označeném rozsudku odchýlit.
64. Městský soud v Praze pro úplnost dodává, že vad prosté nejsou ani závěry správního orgánu prvního stupně a žalovaného ve vztahu k půdním blokům, které byly podle všeho předchozím řízením nedotčeny, když správní orgán prvního stupně a žalovaný uvádí k půdnímu bloku č. 5606/2 (čtverec 550-1050) zcela rozdílné skutkové závěry, aniž by přitom mohl soud s ohledem na popsané nedostatky správního spisu posoudit jejich přiléhavost.
65. Z uvedených důvodů je Napadené rozhodnutí zatíženo vadou nepřezkoumatelnosti pro nedostatek skutkových důvodů. Městskému soudu v Praze proto nezbylo, než jej shodně jako rozhodnutí žalovaného ze dne 8. 9. 2015, čj. 39684/2015-MZE-13323 (týkající se v převážné většině téže věci), pro tyto vady zrušit a věc vrátit žalovanému k dalšímu řízení.
66. Právě popsané vady spočívající v nepřezkoumatelnosti pro nedostatek skutkových důvodů pak i se zřetelem k závěrům vysloveným Nejvyšším správním soudem v usnesení rozšířeného senátu ze dne 19. 2. 2008, čj. 7 Afs 212/2006 - 74, č. 1566/2008 Sb. NSS, znemožňují posouzení důvodnosti zbývajících žalobních námitek. Takový postup by byl ostatně přinejmenším předčasný za situace, kdy ze správního spisu předloženého soudu žalovaným v této věci nebylo z výše popsaných důvodů vůbec zřejmé, zda správní orgány otázku titulů užívání ve vztahu k jednotlivým blokům zkoumaly, na základě jakých podkladů tak činily a k jakým konkrétním skutkovým a navazujícím právním závěrům v rámci tohoto posuzování u jednotlivých půdních bloků dospěly.
67. Zdejší soud přitom rovněž nemohl přehlédnout, že po nabytí právní moci shora označeného rozsudku zdejšího soudu čj. 8 A 223/2015 - 66 patrně nadále probíhá nebo probíhalo řízení, které se v převážné míře týká téže věci (týchž účastníků a týchž půdních bloků), přičemž účastníci řízení soudu do okamžiku vydání tohoto rozsudku nesdělili, zda již bylo předmětné řízení skončeno, popř. s jakým výsledkem.
68. Městský soud v Praze konečně v této souvislosti nepřehlédl, že žalovaný ve vyjádření k žalobě indikoval svůj záměr změnit přístup k procesní obraně a žalobce a jeho žádosti, která bude podána po 1. 10. 2016, vyhovět. Rovněž pak reflektoval tvrzení žalovaného, podle něhož Okresní soud v Olomouci usnesením ze dne 23. 6. 2017, sp. zn. 18 C

156/2015, zastavil řízení o žalobě, kterou se žalobce domáhal úpravy správy společného jmění, a to z důvodu zpětvzetí podané žaloby.

69. Z právě popsanych důvodů se proto zdejší soud omezil na shora uvedené závěry stran nepřezkoumatelnosti Napadeného rozhodnutí pro nedostatek skutkových důvodů. Bude na žalovaném, aby v dalším řízení odstranil vytýkané nedostatky stran posouzení rozhodných skutkových a navazujících právních otázek. Žalovaný přitom bude s ohledem na procesní vyústění povinen mj. posoudit, zda je ve věci s ohledem na shora popsané okolnosti dána překážka litispendence, případně bude v novém rozhodnutí v posuzované věci povinen odpovídajícím způsobem zohlednit závěry, k nimž by případně dospěl v řízení vedeném žalovaným po nabytí právní moci rozsudku zdejšího soudu čj. 8 A 223/2015 - 66. Jakkoli totiž u negativního správního aktu správní řád nepočítá s překážkou věci rozhodnuté a žalobci tedy přes procesní neúspěch s původním ohlášením změny v evidenci půdy nic nebránilo, aby ve vztahu k týmž půdním blokům podal nové ohlášení změny uživatele, přičemž soud je v tomto typu řízení vázán pravidly vyplývajícími z § 75 odst. 1 s. ř. s., nelze jistě s ohledem na obecný právní princip *non bis in idem* považovat za žádoucí, aby bylo o téže věci mezi týmiž účastníky rozhodnuto správními orgány odlišně.
70. Na základě všech shora uvedených skutečností soud Napadené rozhodnutí žalovaného pro nepřezkoumatelnost podle ust. § 76 odst. 1 písm. a) ve spojení s § 78 odst. 1, 4 s. ř. s. zrušil a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení. V dalším řízení zohlední žalovaný při rozhodování o námitkách žalobce závěry vyslovené výše v bodech 43 – 64 tohoto rozsudku, a v dalším průběhu řízení důsledně a jednotlivě ve vztahu ke všem dotčeným půdním blokům posoudí, zda žalobci svědčí právní titul k užívání uvedených zemědělských pozemků, který z podnikatelů (žalobce či osoba zúčastněná na řízení) předmětné pozemky užívá a na základě jakého konkrétního právního titulu tak činí. Své závěry přitom přezkoumatelným způsobem zdůvodní a především je založí na podkladech, které učiní součástí správního spisu.
71. Právním názorem soudu vysloveným v tomto rozsudku je žalovaný v dalším řízení vázán (ust. § 78 odst. 5 s.ř.s.).
72. Nad rámec uvedeného soud pro úplnost dodává, že za této situace a s ohledem na její nezbytné procesní vyústění neprováděl žalobcem v podání ze dne 6. 9. 2016 navržený důkazní prostředek, neboť by jeho provedení nemohlo na výše vyslovených závěrech stran nepřezkoumatelnosti Napadeného rozhodnutí pro nedostatek skutkových důvodů ničeho změnit.
73. Výrok II. o náhradě nákladů řízení je odůvodněn ust. § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalobce měl ve věci úspěch, proto mu soud přiznal náhradu nákladů řízení. Tu představuje zaplacený soudní poplatek ve výši celkem 3 000 Kč, náklady za zastoupení advokátem za 3 úkony právní služby po 3 100 Kč (převzetí věci, sepis žaloby a sepis repliky) a 3 režijní paušály po 300 Kč, celkem tedy 10 200 Kč podle ust. § 9 odst. 4 písm. d), § 11 odst. 1 a § 13 odst. 3 vyhlášky č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb (advokátní tarif), ve znění pozdějších předpisů a 21% DPH ve výši 2 142 Kč. Celková výše přiznaných nákladů tak činí 15 342 Kč. Výrok III. o náhradě nákladů řízení je odůvodněn ustanovením § 60 odst. 5 s. ř. s., podle kterého má osoba zúčastněná na řízení právo na náhradu jen těch nákladů řízení, které jí vznikly v souvislosti s plněním povinnosti, kterou jí soud uložil. V tomto řízení však osobě zúčastněné na řízení žádné povinnosti uloženy nebyly, proto nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Praze dne 17. 5. 2018

JUDr. Ivanka Havlíková v. r.
předsedkyně senátu